

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 496. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019755568/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

spærrede for Gjennemkørslen, som den fyldte med tyk Røg. Skjøndt der ingen Fare var ved det, opstod der strax stort Skrig og megen Forvirring. Nogle, som mente, at Svendene endnu var derinde for at bjerge Sække, raabte, at det maatte strax slukkes. Kvindfolk hylede allerede over de Fortabte. Flere kom løbende med Høtyve og River for at skille Baalet og faa de brændende Brædder og Straabundter slukt enkeltvis.

Midt i denne Staahei stod Hanne og speidede efter Broderen, da der blev trukket i hendes Kjole. Det var Hans, som saae op paa hende, forskræmt og paa Nippet til at græde, men lykkelig over at have fundet Tante Hanne, som han nu allerede øvede sig i at kalde Mo'er.

— Mo'er — Mo'er! hvor er Fa'er?

Rørt over denne sødt klingende Tiltale bøiede Hanne sig og kysede ham paa Mund og Pande.

— Fa'er hviler sig, Hansemand — han har anstrengt sig saa meget oppe i Møllevingerne, han trænger til Ro. Har du ikke set Onkel Vilhelm? jeg leder efter ham.

Drengen rystede paa Hovedet.

Hanne saae sig raadvild om. Hvad skulde hun gjøre med den stakkels Dreng? Hun turde ikke tage ham med, naar hun søgte efter Broderen i Trængslen, det gik heller ikke an at lade ham

løbe alene om, og hvem skulde hun betro ham til? Endelig lod hun det være nok med at føre ham hen til Staldlængen, hvor hun mente, at han i alle Tilfælde ikke kunde komme Noget til. Han var heller ikke ganske alene her, for det viste sig, at Trofast ogsaa havde taget Tilflugt til denne rolige Plet. Den trykkede sig klynkende ind til Drengen, aabenbart sjæleglad over at have truffet en god Kammerat under disse usædvanlige og slet ikke hyggelige Omstændigheder, da Møllegaarden ikke lignede sig selv. Hans maatte blot love, at han vilde være Mo'ers egen Dreng og ikke gaa bort derfra, saa at hun ikke behøvede at ængste sig.

Der var ogsaa nok i Nærheden, som kunde tage hans Opmærksomhed fangen, og han kunde neppe som Tilskuer have fundet noget bedre Standpunkt. Kun en Snes Skridt borte — af hans egne smaa Skridt — lidt tilhøre for Brønden, arbeidede Sprøiten med regelmæssige Stempelslag, og fra dens Slange foer Vandstraalen, selv funklende som Ild, med hæs Hvislen ind i Luerne, som slog op fra Bageriets Spaantag, dér hvor det stødte op til Møllen. Det var saa fortrolig og beroligende her at høre Onkel Henriks velkjendte Stemme: »Pump væk! hæng bare i! Nu skal vi, Fanden ta'e mig, snart faa Has paa det!« — Paa Brønden gik Gangspillet uafbrudt, og Spande steg op af den og for-